

பழைய ஏற்பாடு

தொடக்க நூல்/Genesis

Chapter 1

கடவுள், “ஒளி தோன்றுக!” என்றார்; ஒளி தோன்றிற்று. கடவுள் ஒளி நல்லது என்று கண்டார். (தொநூ 1:3,4a)

God said, 'Let there be light,' and there was light. God saw that light was good. (Gen 1:3,4)

கடவுள், “மானிடரை நம் உருவிலும், நம் சாயலிலும் உண்டாக்குவோம். அவர்கள் கடல் மீன்களையும், வானத்துப் பறவைகளையும், கால்நடைகளையும், மண்ணிலுரு முழுவதையும் நிலத்தில் ஊர்வன யாவற்றையும் ஆளட்டும்” என்றார். (தொநூ 1:26)

God said, 'Let us make man in our own image, in the likeness of ourselves, and let them be masters of the fish of the sea, the birds of heaven, the cattle, all the wild animals and all the creatures that creep along the ground.' (Gen 1:26)

கடவுள் தாம் உருவாக்கிய அனைத்தையும் நோக்கினார். அவை மிகவும் நன்றாய் இருந்தன. (தொநூ 1:31)

God saw all he had made, and indeed it was very good. (Gen 1:31)

Chapter 2

கடவுள் ஏழாம் நாளுக்கு ஆசி வழங்கி, அதைப் புனிதப்படுத்தினார். ஏனெனில் கடவுள் தாம் செய்த படைப்பு வேலைகள் அனைத்தையும் நிறைவு பெறச் செய்து அந்நாளில்தான் ஓய்ந்திருந்தார். (தொநூ 2:3)

God blessed the seventh day and made it holy, because on that day he rested after all his work of creating. (Gen 2:3)

ஆண்டவராகிய கடவுள் நிலத்தின் மண்ணால் மனிதனை உருவாக்கி, அவன் நாசிகளில் உயிர் மூச்சை ஊத, மனிதன் உயிர் உள்ளவன் ஆனான். (தொநூ 2:7)

Yahweh God shaped man from the soil of the ground and blew the breath of life into his nostrils, and man became a living being. (Gen 2:7)

Chapter 3

உனக்கும் பெண்ணுக்கும், உன் வித்துக்கும் அவள் வித்துக்கும் பகையை உண்டாக்குவேன். அவள் வித்து உன் தலையைக் காயப்படுத்தும். நீ அதன் குதிங்காலைக் காயப்படுத்துவாய் என்றார். (தொநூ 3:15)

I shall put enmity between you and the woman, and between your offspring and hers; it will bruise your head and you will strike its heel. (Gen 3:15)

நீ மண்ணாய் இருக்கிறாய்; மண்ணுக்கே திரும்புவாய் என்றார். (தொநூ 3:19)

For dust you are and to dust you shall return. (Gen 3:19)

Chapter 4

நீ நல்லது செய்தால் உயர்வடைவாய் அல்லவா? நீ நல்லது செய்யாவிட்டால், பாவம் உன்மேல் வேட்கை கொண்டு உன் வாயில் படுத்திருக்கும். நீ அதை அடக்கி ஆள வேண்டும் என்றார். (தொநூ 4:7)

If you are doing right, surely you ought to hold your head high! But if you are not doing right, Sin is crouching at the door hungry to get you. You can still master him. (Gen 4:7)

Chapter 5

மெத்துசேலா பிறந்தபின், ஏனோக்கு முந் நூறு ஆண்டுகள் கடவுளோடு நடந்தான். ஏனோக்கிற்குப் புதல்வரும் புதல்வியரும் பிறந்தனர். ஏனோக்கு மொத்தம் முந்நூற்று அறுபத்தைந்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்தான். (தொநூ 5:22,23)

Enoch walked with God. After the birth of Methuselah, Enoch lived for three hundred years and he fathered sons and daughters. In all, Enoch lived for three hundred and sixty-five years. (Gen 5:22,23)

ஏனோக்கு கடவுளோடு நடந்து கொண்டிருந்தான். பின்பு அவனைக் காணவில்லை. ஏனெனில் கடவுள் அவனை எடுத்துக் கொண்டார். (தொநூ 5:24)

Enoch walked with God, then was no more, because God took him. (Gen 5:24)

Chapter 6

என் ஆவி தவறிழைக்கும் மனிதனில் என்றென்றும் தங்கப் போவதில்லை. அவன் வெறும் சதைதானே! (தொநூ 6:3)

Yahweh said, 'My spirit cannot be indefinitely responsible for human beings, who are only flesh'. (Gen 6:3)

Chapter 9

இவ்வாறு, நோவா தொள்ளாயிரத்து ஐம்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்தபின் இறந்தார். (தொநூ 9:29)

In all, Noah's life lasted nine hundred and fifty years; then he died. (Gen 9:29)

Chapter 12

உன்னை நான் பெரிய இனமாக்குவேன்; உனக்கு ஆசி வழங்குவேன். உன் பெயரை நான் சிறப்புறச் செய்வேன்; நீயே ஆசியாக விளங்குவாய். (தொநூ 12:2)

And I shall make you a great nation; I shall bless you and make your name famous; you are to be a blessing! (Gen 12:2)

உனக்கு ஆசி கூறுவோர்க்கு நான் ஆசி வழங்குவேன்; உன்னைச் சபிப்போரை நானும் சபிப்பேன்; உன் வழியாக மண்ணுலகின் மக்களினங்கள் அனைத்தும் ஆசி பெறும் என்றார். (தொநூ 12:3)

I shall bless those who bless you, and shall curse those who curse you, and all clans on earth will bless themselves by you. (Gen 12:3)

ஆண்டவர் ஆபிராமுக்குத் தோன்றி “உன் வழிமரபினர்க்கு இந்நாட்டைக் கொடுப்பேன்” என்றார். ஆகவே தமக்குத் தோன்றிய ஆண்டவருக்கு அங்கே அவர் ஒரு பலிபீடத்தை எழுப்பினார். (தொநூ 12:7)

Yahweh appeared to Abram and said, 'I shall give this country to your progeny.' And there, Abram built an altar to Yahweh who had appeared to him. (Gen 12:7)

Chapter 14

உன் எதிரிகளை உன்னிடம் ஒப்புவித்த உன்
னத கடவுள் போற்றி! போற்றி! என்றார். அப்
பொழுது ஆபிராம் எல்லாவற்றி லிருந்தும்
அவருக்குப் பத்தில் ஒரு பங்கைக் கொடுத்தார். (தொநூ 14:20)

And blessed be God Most High for putting
your enemies into your clutches. And
Abram gave him a tenth of everything. (Gen
14:19,20)

Chapter 15

“ஆபிராம்! அஞ்சாதே. நான் உனக்குக் கேடய
மாக இருப்பேன். உனக்குப் பெரும் கைம்
மாறு கிடைக்கும்.” (தொநூ 15:1)

Do not be afraid, Abram! I am your shield
and shall give you a very great reward.
(Gen 15:1)

அப்பொழுது ஆண்டவர் ஆபிராமை வெளி
யே அழைத்து வந்து, “வானத்தை நிமிர்ந்து
பார். முடியுமானால், விண்மீன்களை எண்
ணிப்பார். இவற்றைப் போலவே உன் வழிமர
பினரும் இருப்பார்” என்றார். (தொநூ 15:5)

Then taking him outside, he said, 'Look up
at the sky and count the stars if you can.
Just so will your descendants be,' he told
him. (Gen 15:5)

ஆபிராம் ஆண்டவரீது நம்பிக்கை கொண்
டார். அதை ஆண்டவர் அவருக்கு நீதியாகக்
கருதினார். (தொநூ 15:6)

Abram put his faith in Yahweh and this was
reckoned to him as uprightness. (Gen
15:6)

Chapter 17

உனக்கும் எனக்குமிடையே ஓர் உடன்படிக்கையை நான் ஏற்படுத்திக்கொள்வேன்; உன்னை மிகமிகப் பெருகச் செய்வேன் என்றார். (தொநூ 17:2)

I shall grant a covenant between myself
and you, and make you very numerous.
(Gen 17:2)

இனி உன் பெயர் ஆபிராம் அன்று; 'ஆபிரகாம்' என்ற பெயரால் நீ அழைக்கப்படுவாய். ஏனெனில், எண்ணற்ற நாடுகளுக்கு உன்னை நான் மூதாதையாக்குகிறேன். (தொநூ 17:5)

You are no longer to be called Abram; your
name is to be Abraham, for I am making you
father of many nations. (Gen 17:5)

தலைமுறை தலைமுறையாக உன்னுடனும்,
உனக்குப்பின் வரும் உன் வழிமரபினருடனும் என்றுமுள்ள உடன்படிக்கையை நான் நிலைநாட்டுவேன். இதனால் உனக்கும் உனக்குப்பின் வரும் உன் வழிமரபினருக்கும் நான் கடவுளாக இருப்பேன். (தொநூ 17:7)

I shall maintain my covenant between
myself and you, and your descendants after
you, generation after generation, as a
covenant in perpetuity, to be your God and
the God of your descendants after you.
(Gen 17:7)

விடுதலைப் பயணம்/Exodus

Chapter 2

“நீரிலிருந்து நான் இவனை எடுத்தேன்” என்று கூறி அவள் அவனுக்கு 'மோசே' என்று பெயரிட்டாள். (விப 2:10b)

She named him Moses “because”, she said, “I drew him out of the water.” (Exo 2:10b)

அவர்களது புலம்பலைக் கடவுள் கேட்டார். ஆபிரகாமுடனும், ஈசாக்குடனும், யாக்கோபுடனும் தாம் செய்திருந்த உடன்படிக்கையை நினைவுகூர்ந்தார். (விப 2:24)

God heard their groaning; God remembered his covenant with Abraham, Isaac and Jacob. (Exo 2:24)

கடவுள் இஸ்ரவேல் மக்களைக் கண்ணோக்கினார். அவர்களது நிலைமைகளையும் கடவுள் அறிந்து கொண்டார். (விப 2:25)

God saw the Israelites and took note. (Ex 2:25)

Chapter 3

அவர், “இங்கே அணுகி வராதே; உன் பாதங்களிலிருந்து மிதியடிகளை அகற்றிவிடு; ஏனெனில், நீ நின்றனாண்டிருக்கிற இந்த இடம் புனிதமான நிலம்” என்றார். (விப 3:5)

“Come no nearer,” he said. “Take off your sandals, for the place where you are standing is holy ground.” (Ex 3:5)

கடவுள் மோசேயை நோக்கி, 'இருக்கின்றவராக இருக்கின்றவர் நானே' என்றார். மேலும் அவர், “நீ இஸ்ரவேல் மக்களிடம், 'இருக்கின்றவர் நானே' என்பவர் என்னை உங்களிடம் அனுப்பினார் என்று சொல்” என்றார். (விப 3:14)

God said to Moses, “I am he who is.” And he said, “This is what you are to say to the Israelites, 'I am' has sent me to you.” (Ex 3:14)

Chapter 4

இப்போதே போ! நானே உன் நாவில் இருப்பேன்; நீ பேச வேண்டியதை உனக்குக் கற்பிப்பேன் என்றார். (விப 4:12)

Now go, I shall help you speak and instruct you what to say. (Ex 4:12)

Chapter 12

எகிப்தில் குடியிருந்த இஸ்ரவேல் மக்கள் அங்கு வாழ்ந்த காலம் நானூற்று முப்பது ஆண்டுகள்! (விப 12:40)

The time that the Israelites spent in Egypt was four hundred and thirty years. (Ex 12:40)